

Nagyboldogasszony ünnepe – 2014. augusztus 15.

Az idősödő professzor a leginkább megbecsült, köztiszteletnek örvendő tanára volt az egyetemnek. A diákok rajongtak érte, szorgalma és lelkesedése nem hagyott alább az évtizedek múlásával. Könyvei, cikkei révén messze földön ismerős volt a neve, még külföldön is elismerték a munkásságát. Mindenki örült hát, amikor az előző rektor nyugdíjba vonulásával ő nyerte el az egyetem rektori címét. Neki is élete álma teljesült ezzel a kinevezéssel, boldog izgalommal látott munkához. Mekkora volt azonban az általános csodálkozás, amikor néhány hónap múlva hirtelen önként lemondott a rektori tisztségről és bejelentette, hogy teljesen visszavonul. „Miért?” – kérdezték untalan a professzorok, a diákok, mindenki, aki csak ismerte az öreget. Ő pedig halkán így válaszolt: „A feleségem miatt. Tudják, Alzheimer kóros szegény, és most már olyan gyöngé állapotban van, hogy állandó odafigyelésre, gondozásra szorul. Már meg sem ismer senkit, kommunikálni sem lehet vele.” Néhányan értetlenkedtek: „Ha már meg sem ismeri önt és nem is tud vele beszélgetni, akkor igazán mindegy, hogy ki gondozza! Miért nem fogad mellé betegápolót, maga pedig folytathatná áldásos tevékenységét az egyetem rektori székében, hiszen ez volt a szíve leghőbb vágya! Miért adja fel, hiszen a felesége már azt sem tudja, hogy kicsoda ön?” „Való igaz, hogy ő nem tudja, hogy én ki vagyok. Én azonban nagyon is jól tudom, hogy ő kicsoda!” – felelte könnyes szemmel a professzor. „Ezért haláláig én akarom a gondját viselni.”

Ki az, aki képes egy emberi roncsot is szépnek, kedvesnek, szeretetreméltónak látni? Ki az, aki meglátja az értéket abban is, aki már semmi értékeset, használhatót nem tud tenni vagy mondani? Csakis az, aki hiszi, hogy a romlás, a folyamatos hanyatlás, a betegség által összetört test és lélek nem a végleges állapota az embernek. Aki hisz abban, hogy visszanyerheti a másikat teljesen ép, romlatlan formájában, teljes szépségében és ragyogásában. Vagyis aki hisz a feltámadásban és az örök életben. Aki számára nem a halálé, a pusztulásé az utolsó szó. Nagyboldogasszony ünnepén a testben-lélekben való Mennybemenetelt, vagyis az örök boldogságra való feltámadást ünnepeljük. Hitünk szerint ebben a megdicsőülésben Jézus után elsőként a Boldogságos Szűz Mária részesült, mert Ő mentes maradt a világ minden bűnétől, szennyétől. Azonban ez a csodálatos ajándék nem csak Mária sajátja: minden emberre ez a jövő vár, aki hisz Krisztusban és elfogadja az Ő vére általi megtisztulást. Igen, Nagyboldogasszony ünnepe a Krisztusban újjászületett, hívó ember örök jövőjének, dicsőséges feltámadásának, a Mennyek Országá közösségének ünnepe.

Nézzük meg, hogyan utalnak erre a mai szentírási olvasmányok! Az olvasmányban feltűnik egy tündöklő asszony látomása, akinek öltözéke maga a Nap, lába alatt a Hold, fején pedig csillagokból van a korona. A korabeli emberek által legnagyobb, legfélelmetesebbnek látott, szinte minden akkori nép részéről istenként tisztelt természeti erőket egy ember öltözékként viseli. Ez az ember, ez az asszony nagyobb és méltóságteljesebb tehát, mint a Nap, a Hold, a Csillagok. Ezek a hatalmas természeti erők szelídülnek eszközé az ő számára, s nem azok uralkodnak az ember fölött. Az ember tehát valamiképpen fölötté áll ezeknek a hatalmas természeti jelenségeknek. Miért és hogyan? Azért, mert a Nap, a Hold, a csillagok, maga a Föld és minden természeti létező múlandó, el fog pusztulni – az ember élete azonban örök. Az ember nagyobb náluk, többet ér náluk, bármennyire gyengének és kiszolgáltatottnak látszik is velük szemben. Az evangéliumban pedig arról hallunk, hogy minden embernek osztályrésze a feltámadás, mindenki feltámad, amikor sorra kerül, s elnyeri helyét az Isten Országában.

Ez az a magasabbrendű remény, a boldog örök élet reménye, melyet Európa és a szekularizált társadalmak népei nagyrészt elveszítettek II. János Pál pápa szomorú

megállapítása szerint. Ez az a remény, amit vissza kell adni Európának és a világnak, hogy az ember számos betegsége, sebzettsége gyógyulást nyerhessen.

Mi mindenben segíthet a feltámadás hite, a boldog örök élet reménye a pesszimista, életunt, elkeseredett emberek tömegének?

Először is segít legyőzni az elmúlástól, a megsemmisüléstől való félelmet és annak minden velejáróját. Ennek a félelemnek a következménye a „Mindent azonnal!” mentalitás, a „Carpe diem!” életforma, vagy Barsi Balázs szavaival élve a „kétségbeesett fogyasztás”. Mindent élvezünk ki a mindennapokból, minden kis élvezetsöppet, örömfoszlányt facsarjunk ki a földi lét során, mert ezek úgymint elmúlnak, megsemmisülnek velünk együtt! Igyekezzünk jól érezni magunkat akármilyen áron, hiszen úgymint gyorsan elmúlik az életünk! Ez az anyagi, élvezetközpontú, rohamosan termelő és fogyasztó életforma félelmetes rombolást végez az egyes személyek és emberi közösségek vonatkozásában. Keserűséghez, megcsömörlöttséghez, az élet értelmetlenségének érzéséhez vezet. Aki azonban hisz a feltámadásban és az örök életben, nem fél annak elvesztésétől, ami múlandó, mert tudja, hogy ő maga, és mindaz, aki és ami fontos a boldogságához, nem fog megsemmisülni.

A feltámadás és az örök élet hite azután táplálja azt a meggyőződést, hogy nem az összetört, beteg állapot a végső az ember életében. Sem a testi gyengeségek, a betegség, a haldoklás, sem a lelki, erkölcsi gyengeség, a bűnök általi sebzettség nem bélyegzi meg örökre az embert. Jézus olyan életet ígér a feltámadás után, amelyben nem lesz többé fájdalom, gyász és jajkiáltás. Olyan életet, ahol és amelyben kiteljesedik az ember minden képessége, amelyben nem fékezi többé a földi létnek semmiféle korlátozottsága. Különösen azok számára fontos ez az ígélet, akik napról-napra fájdalommal szembesülnek szeretteik, közvetlen családtagjaik, barátaik betegségével, fogyatékosságával, testi hanyatlásával, vagy éppen akaratgyengeségből származó káros szenvedélyeivel, bűnös megrögzöttségeivel. Nem beszélve arról, amikor valaki saját magát kénytelen így hordozni, elfogadni! Milyen jó arra gondolni, hogy ez nem tart örökké, hogy a hit és az isteni megbocsátás elfogadása által olyan életre támadhatunk fel, amelyben eltűnik minden ilyen nyomorúság. Ez a remény persze magában hordozza azt a valóságot is, hogy nem csak a földi értelemben sikeres, erős, teljesíteni képes ember ér valamit! Nagyon fontos ezt kihangsúlyozni egy teljesítményközpontú, versenyszellemmel átitatott világban, ahol nagyon nehezen tudnak mit kezdeni a beteg, idős, nagy teljesítményekre már nem képes személyekkel.

Végül a feltámadás hitéből fakadó harmadik igazság a legsúlyosabb szenvedést, keserűséget, a szeretteink örök elvesztésétől való félelmet gyógyítja. Az igazi szeretet örökkévalóságra törekszik. Nemrég hallottam – már nem először – azt a mondást, hogy az a szeretet, ami elmúlik, sohasem volt igazi. Márpedig ha a halál elragadja tőlünk azt, akit szeretünk, akkor óhatatlanul el kell múlnia a szeretetnek. Azonban ha hiszünk a feltámadásban és abban, hogy találkozhatunk Isten Országában, akkor nem kell félnünk a szeretteinktől való örök elbúcsúzástól! Ha fájdalommal tölt is el az ideiglenes elbúcsúzás, mégsem esünk kétségbe, mert hiszünk a közös, örök, boldog jövőben.

Nagyboldogasszony ünnepén, Mária és minden hívő ember testi-lelki megdicsőülésének, Mennybe emeltetésének ünnepén merjük hát bátran megvallani és hirdetni a feltámadásba és az örök életbe vetett hitet, hiszen éppen ennek a hitnek, reménynek a hiánya okozza az ember legtöbb bánatát, keserűségét!